

RUMAAN ALAM

**LASĂ
LUMEA
ÎN URMĂ**

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU CORMOȘ

LITERA
București

I

Ei bine, soarele strălucea. Își ziseră că era un semn bun - oamenii sunt în stare să transforme orice trăsnaie într-o prevestire. Cu alte cuvinte, nu era nici urmă de nori cât vedeai cu ochii. Soarele era acolo unde se afla mereu. Soarele insistent și indiferent.

Șoselele se uneau unele cu altele. Traficul se coagula. Mașina lor gri era un clopot de sticlă, un microclimat: aer condiționat, iz de adolescență (sudoare, picioare, sebum), șamponul franțuzesc al Amandei, zăngănitul resturilor care se găseau mereu prin ea. Mașina era teritoriul lui Clay, care era îndeajuns de nepăsător încât să se fi strâns în ea firimituri de ovăz de la batoanele de cereale cumpărate la pachet, o șosetă despre care nimeni nu știa cum ajunsese acolo, o broșură cu oferte de abonament la *New Yorker*, un șervețel de nas răsuțit și solidificat de la mucii, foița aceea din plastic alb dezlipită de pe un plasture cine știe când. Copiii aveau mereu nevoie de plasturi, pielea lor roz decojindu-se precum pielița fructelor de vară.

Lumina soarelui de pe brațele lor era liniștitoare. Geamurile erau ușor fumurii datorită unei folii puse ca să țină cancerul la depărtare. La știri se vorbea despre o intensificare a sezonului uraganelor, fiind anunțate

furtuni cu nume care mai de care mai năstrușnice luate de pe o listă aprobată de dinainte. Amanda dădu volumul radioului mai încet. Era oarecum sexist că la volan era Clay și că el conducea mereu? Ei bine, Amanda n-avea deloc răbdare cu sfintele taine ale parcatului mașinii când pe-o parte a străzii, când pe cealaltă, în funcție de ce zi era, și cu reviziile periodice. În plus, Clay se mândrea cu genul acesta de lucruri. Era profesor, iar asta părea să aibă o legătură strânsă cu bucuria pe care i-o ofereau treburile casnice: aceea de a strânge teancuri de ziare vechi pentru reciclare, să împrăștie material antiderapant pe trotuar atunci când dădea gerul, să schimbe becurile, să desfunde chiuvetele cu o pompă miniaturală.

Mașina nu era nici atât de nouă încât să poată fi numită luxoasă, nici atât de veche încât să fie boemă. Era un obiect din clasa de mijloc pentru oamenii din clasa de mijloc, proiectată să nu deranjeze mai mult decât să atragă, cumpărată dintr-o reprezentanță cu pereți cu oglinzi pe ei de sus până jos, cu baloane pe jumătate dezumflate și cu ceva mai mulți agenți de vânzări decât clienți, care zăboveau în grupuri de câte doi sau trei, zăngănind mărunțișul din buzunarele pantalonilor din stofă de la Men's Warehouse. Uneori, în parcare, Clay se apropia de o altă mașină ca a lor (era un model popular, „grafit“) și se enerva când sistemul keyless nu funcționa.

Archie avea cincisprezece ani. Era încălțat cu niște pantofi sport deformați, de mărimea unor franzele. Emană un iz ușor de lapte, la fel ca bebelușii, și, la un nivel mai profund, miros de sudoare și hormoni. Ca să le atenueze, Archie își pulveriza la subraț niște chimicale care aveau un miros neîntâlnit în natură, un ideal masculin pe care un focus grup îl decisese de comun

acord. Rose era mai grijulie. Umbra unei fete în floare; un copoi ar fi adulmecat probabil metalul care se simțea dincolo de izul de cosmetice ieftine, predilecția puberă pentru mere și cireșe sintetice. Miroseau, cu toții miroseau, dar nu puteai să conduci pe autostradă cu geamurile deschise, fiindcă era prea mult zgomot.

– Trebuie să răspund, îi avertiză Amanda, ținând telefonul la depărtare, chiar dacă nimeni nu spuse nimic.

Archie era cu ochii pironiți în telefonul lui, Rose cu ochii în al ei, amândoi preocupați cu jocuri și cu rețelele de socializare aprobate în prealabil de părinți. Archie schimba mesaje cu Dillon, prietenul lui, ai cărui doi tați se revanșau pentru divorțul care nu se încheiase încă, lăsându-l să-și petreacă vara fumând iarbă în mansarda casei lor din piatră roșiatică de pe Bergen Street. Rose postase deja mai multe poze din excursie, deși numai ce traversaseră granița regiunii.

– Bună, Jocelyn.

Faptul că telefonul știa cine era apelantul însemna că nu mai era nevoie de vreun schimb de politețuri. Amanda era directoare de cont, Jocelyn era administratoare de cont și, în jargonul contemporan de birou, unul dintre cei trei subalterni direcți. Jocelyn, ai cărei părinți erau coreeni, se născuse în Carolina de Sud, iar Amanda credea în continuare că accentul ei nesincer se potrivea ca nuca-n perete. Era o părere atât de rasistă, încât n-ar fi putut s-o recunoască niciodată de față cu altcineva.

– Te rog frumos să mă ierți că te deranjez – se auzi respirația întretăiată a lui Jocelyn.

Nu o speria atât Amanda, cât raportul de putere dintre ele. Amanda își începuse cariera în studioul unui danez temperamental care avea o freză asemănătoare

cu o tonsură. Se întâlnise iarna trecută din întâmplare cu acel individ și i se făcuse greață.

-Nu-ți face griji.

Nu era o dovadă de mărinimie din partea Amandei. Se simți ușurată când primi apelul. Își dorea ca toți colegii ei să aibă nevoie de ea așa cum Dumnezeu vrea ca oamenii să continue să se roage la el.

Clay bătea darabana pe volanul îmbrăcat în piele, și-și atrase o privire piezișă din partea soției lui. Se uită în oglinda retrovizoare ca să se asigure că odraslele lui erau încă acolo, obicei pe care și-l formase de pe vremea când acestea erau mici. Respirau regulat. Telefoanele aveau același efect asupra lor pe care-l au flautele acelea bulboase asupra cobrelor.

Nici unul dintre ei nu remarca cu adevărat împrejurimile autostrăzii. Creierul, complice înșelător al ochiului, îl induce în eroare; în cele din urmă, așteptările pe care le ai de la un lucru ajung să înlocuiască obiectul propriu-zis. Pictograme galben cu negru, coline care se estompau pe după ziduri din beton prefabricat, viaducte de cale ferată ocazionale, terenuri de baseball și piscine supraterane. Amanda accepta apelurile, nu în beneficiul persoanei de la celălalt capăt al firului, ci ca să-și dovedească sieși că era atentă la conversație. Uneori, în timp ce accepta, uita să asculte.

-Jocelyn...

Amanda încercă să găsească o soluție strălucită. Jocelyn nu avea neapărat nevoie de părerea ei, ci de consimțământul ei. La fel ca toate celelalte, ierarhia din birou era arbitrară.

-E în regulă. Cred că e o soluție înțeleaptă. Doar ce-am intrat pe autostradă. Poți să mă suni, nu-ți face griji. Dar semnalul nu va mai fi la fel de bun odată ce

ne îndepărtăm. Am avut problema asta și vara trecută, îți amintești?

Făcu o pauză și se simți rușinată; de ce și-ar fi amintit subalterna ei de vacanța în care fusese anul trecut?

-Anul acesta mergem și mai departe de civilizație!

O făcu să sune ca o glumă.

-Dar, firește, poți să suni sau să-mi scrii pe e-mail, e în regulă. Succes.

-E totul bine la birou?

Clay nu se putea înfrâna să pronunțe „birou“ într-un fel anume. Era o sinecdocă pentru profesia ei, pe care o înțelegea într-o mare măsură, deși nu întru totul. Soții trebuie să aibă viețile lor, iar cea a Amandei era destul de îndepărtată de a lui. Poate că asta explica de ce erau fericiți împreună. Cel puțin jumătate din cuplurile pe care le cunoșteau divorțaseră.

-E OK.

Unul dintre truismele la care-i făcea plăcere să apeleze era că un anumit număr de slujbe puteau fi confundate cu ușurință între ele, fiindcă toate presupuneau expedierea de e-mailuri care evaluau munca în sine. O zi de lucru consta în câteva comunicate despre ce trebuia rezolvat în ziua respectivă, în niște amabilități birocratice, șaptezeci de minute petrecute la masa de prânz, douăzeci de minute punând lucrurile în mișcare în biroul tip *open space*, douăzeci și cinci de minute petrecute bând cafeaua. Uneori i se părea că rolul ei în prefăcătoria asta era unul ridicol, alteori, deosebit de important.

Traficul nu era atât de rău, dar pe măsură ce autostrăzile se îngustară și luară forma unor străzi, se congestionă. Semăna cu ultima și cea mai dificilă parte din drumul de întoarcere al somonilor din oceane, atât doar că sensurile de mers ale acestor șosele erau

Respectiv, erau mici și înguste. Se despărțite de fâșii înguste de spații verzi și aveau pe marginile lor malluri mici cu tencuiala pătată de ploaie. Orașelele erau fie muncitorești, pline de imigranți din America Centrală, fie prospere și locuite de lumea caucaziană și demimondenă formată din instalatori, designeri de interioare și agenți imobiliari. Cei care erau cu adevărat înstăriți locuiau într-un alt ținut, gen Narnia. Trebuia să dai din întâmplare peste el, să ții drumurile pline cu limitatoare de viteză până când ajungeai, inevitabil, la capetele lor, niște fundături circulare cu conace cu acoperișuri din șindrilă și cu vedere asupra vreunui iaz. Aerul era cocktailul acela dulce de briză oceanică și șansă întâmplătoare, benefic pentru roșii și porumb, dar aveai impresia că puteai simți și un iz abia perceptibil de mașini de lux, de obiecte de artă delicate și de țesături din acelea moi pe care bogătașii le lasă împachetate grămadă pe canapelele lor.

– Vreți să ne oprim să mâncăm ceva?

Clay căscă imediat ce-și sfârși întrebarea, scoțând un sunet chinuit.

– Mor de foame, răspunse Archie, bombastic ca de obicei.

– Haideți să mergem la Burger King! zise Rose, care ochise restaurantul.

Clay simți încordarea care o cuprinsese pe soția lui. Ea prefera să mănânce cu toții sănătos (îndeosebi Rose). Îi simțea dezaprobarea de parcă ar fi avut un sonar pentru asta. Era ca umflătura care anunță o erjecție. Erau căsătoriți de șaisprezece ani.

Amanda comandă cartofi prăjiți. Archie ceru un număr grotesc de bucățele de pui prăjit. Le trânti într-o pungă din hârtie, le amestecă cu niște cartofi prăjiți, picură apoi sosul dulce, lipicios și brun dintr-o cutiuță acoperită cu folie, după care mestecă mulțumit.

– Scârbos.

Rose își privi dezaprobator fratele din simplul motiv că erau frați. Mâncă un hamburger cu mai puțină delicatete decât avea impresia, maioneza scurgându-i-se pe buzele roz.

– Mamă, Hazel mi-a dat adresa ei – poți să te uiți să vezi cât de departe e?

Amanda își aminti că fusese uimită de cât de gălăgioși fuseseră copiii ei pe vremea când erau sugari. Sugeau cu sete, râgâiau impasibili și scăpau vânturi ce fâșâiau precum niște artificii defecte, animalici și lipsiți de pudoare. Se întoarse și se întinse după telefonul fiicei sale, care era unsuros de la mâncare și degete și fierbinte de la cât fusese folosit.

– Scumpa mea, nu vor fi deloc aproape de noi.

Hazel era mai degrabă o obsesie de-a lui Rose decât o prietenă. Rose era prea tânără ca să înțeleagă, dar tatăl lui Hazel era director la Lazard¹; vacanțele celor două familii nu aveau să semene prea mult între ele.

– Uită-te numai. Ai spus că am putea, la o adică, să dăm o fugă cu mașina până acolo.

Era genul de lucru pe care îl propunea când nu era decât pe jumătate atentă și pe care îl regreta mai târziu, deoarece copiii își aminteau de promisiunile pe care le făcea. Amanda se uită la telefon.

– E în East Hampton, draga mea. E la cel puțin o oră distanță. Poate mai mult de-atât, în funcție de ce zi e.

Rose se lăsă pe spate în scaun, vizibil scârbită.

– Poți să-mi dai telefonul înapoi, te rog?

Amanda se întoarse și se uită la fiica ei îmbujorată de frustrare.

¹ Companie de consultanță financiară (n.tr.)

- Îmi pare rău, dar n-am de gând să stau două ore în trafic vara ca să vă-ntâlniți voi și să vă jucați. Nu cât timp sunt în concediu.

Fata își încrucișă brațele la piept și se îmbufnă, țu-
guindu-și buzele ca o armă gata să tragă. Să se joace!
Se simțea insultată.

Archie mesteca și se uita în gol la reflexia lui din geam.

Clay mănâcă în timp ce conducea. Amanda s-ar fi
înfuriat cumplit dacă ar fi murit într-un accident de
circulație din cauză că el ar fi fost distras de un sendviș
de șapte sute de calorii.

Șoselele se îngustară și mai mult. Pe unele dintre
aleile din lateralul drumurilor se găseau tarabe cu sis-
tem de plată bazat pe onoare: pahare verzi și căptușite
cu zmeură păroasă, care se descompunea încet în suc
propriu, și cutii din lemn în care puteai să lași bancno-
ta de cinci dolari. Totul era atât de verde, încât părea,
la drept vorbind, un pic sărit de pe fix. Îți venea să-l
mănânci: să te dai jos din mașină, să te așezi în patru
labe și să muști chiar din pământ.

- Hai să ne aerisim un pic.

Clay deschise toate geamurile, alungând putoarea
vânturilor trase de copiii lor. Încetini fiindcă drumul
era sinuos, seducător, asemenea unui șold care se mișca
înainte și-napoi. Pe margini, căsuțe poștale făcute la
comandă care semănau cu pancartele unor oameni
ai străzii: bun-gust și averi însemnate care treceau pe
lângă ei. Coroanele copacilor erau atât de bogate, încât
nu puteai să vezi nimic. Semnele de circulație atrăgeau
atenția asupra căprioarelor, prostănace și deprinse cu
prezența oamenilor. Pășeau fanțoșe și încrezătoare pe
străzi, fără să vadă prea bine. Le puteai zări cadavrele
pretutindeni, maronii și umflate parcă cu pompa de
către moarte. Luară o curbă și nimeriră în spatele unei

mașinării. La vârsta de patru ani, Archie ar fi știut cum
se numea aceasta: *camion cu platformă*, un transport
uriaș și gol tras de un cap tractor hotărât. Șoferul nu se
sînchisi de mașina pe care o avea în spate, ci o trată cu
nonșalanța pe care localnicii o afișează față de o spe-
cle invadatoare cunoscută, în timp ce camionul pufăia
peste denivelările drumului. Nu coti către gospodăria
de care aparținea decât de-abia peste mai bine de-un
kilometru, iar în punctul acela, firul Ariadnei, sau ce
l-o fi legat de sateliții de deasupra lor, plesnise. GPS-ul
habar n-avea unde se aflau, și au fost nevoiți să urmeze
instrucțiunile pe care Amanda, planificatoare dibace, se
gândise să le noteze în carnețelul ei. La stânga, apoi la
dreapta, pe urmă la stânga, iar la stânga, apoi încă în
jur de-un kilometru, pe urmă la stânga din nou, după
care alți doi-trei kilometri, apoi la dreapta, fără să se
piardă de tot, dar fără să știe precis pe unde se găseau.

Casa era din cărămidă și era văruiată în alb. Era ceva atrăgător în roșul care fusese astfel transformat. Casa părea veche, dar înnoită. Părea solidă, dar ușoară. Poate că era o dorință profund americană, sau doar un impuls modern de a dori ca o casă, o mașină, o carte, o pereche de pantofi să întrupeze aceste contradicții.

Amanda găsisese locul pe Airbnb. Reclama îl lăuda ca fiind „Refugiul Desăvârșit“. Simți un soi de respect pentru limbajul dezinvolt și publicitar în care era formulată descrierea. *Pășește în superba noastră casă și lasă lumea în urmă.* Îi dăduse laptopul, care se încinsese destul de tare încât să-i clocească tumori în abdomen, lui Clay. El încuviințase și răspunsese fără a-și lua vreun angajament ferm.

Dar Amanda insistase asupra acestei excursii. Pe lângă faptul că fusese promovată, i se mărise și salariul. Curând, Rose avea să-i fie răpită de disprețul adolescentin. În momentul acesta plăpând, copiii erau încă niște copii, chiar dacă Archie avea aproape un metru optzeci. Amanda putea încă să-și aducă aminte, dacă nu chiar să evoce, glasul pițigăiat al lui Archie și felul în care Rose, micuță, i se lovea de șold. O vorbă din bătrâni spune: ce ți-ai aminti pe patul de moarte: seara când ți-ai dus

clienții la restaurantul acela de pe Thirty-Sixth Street și te-ai interesat de nevestele lor, sau momentele când te bălăceai cu copiii în piscină și vedeai cum de genele lor atârnavu picături de apă clorinată?

- Arată drăguț.

Clay opri motorul. Copiii își desfăcură centurile de siguranță, împinseră portierele și săriră pe pietriș, nerăbdători ca niște ofițeri Stasi.

- Nu vă îndepărtați prea mult, le zise Amanda, cam fără rost.

Nu avea unde să meargă. Poate în pădure. Își făcea însă griji cu privire la boala Lyme. Nu zisese asta decât ca să nu-și piardă antrenamentul de mamă, pe care îl îmbină cu autoritate. Copiii încetaseră de mult să-i bage în seamă nemulțumirile zilnice.

Pietrișul zornăi sub pantofii din piele pentru condus ai lui Clay.

- Pe unde intrăm?

- Există un interfon.

Amanda își verifică telefonul. Nu avea semnal. Nici măcar nu se aflau pe vreun drum. Îl ridică deasupra capului, dar liniuțele refuzau să se umple. Scrisese undeva informația asta.

- Interfonul... se află pe gardul de lângă încălzitorul apei din piscină. Cod șase, doi, nouă, doi. Cheia dinăuntru deschide ușa din lateral.

Casa era ascunsă după un gard viu amenajat, cu care cineva trebuie să se fi mândrit, care aducea a troiene, a zid. Curtea din față era împrejmuțată de un gard din șipci de lemn albe, fără urmă de elemente metalice. În jurul piscinei era un alt gard, de data aceasta, din lemn și sârmă, care scădea costul poliței de asigurare și care era pus acolo de proprietarii care știau că uneori căprioarele umblau brambura, atrase de tot felul de